

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

VORA 'L MAR

—Si vosté volgués, mentres s' estés banyant jo li guardaria la roba....

Wals

UNA INTERVIEW

A aquella hora de la nit la plassa de Sant Jaume estava deserta.

Aquí y allá 's veyan las sombras confusas d' algún que altre sereno y dos ó tres municipals; pero ni 'ls municipals estavan gayre desperts, ni 'ls serenos feyan altra cosa que dormir.

Vaig acostarme á l' estatua del gran conceller, y tocantli lleugerament el peu, vaig dirli en veu baixa:

—Fivaller, ¿que teniu feyna?

Don Joan baixá la ma, incliná 'l cap pera mirar-me, y respongué ab un accent d' extranyesa que no intentá dissimular:

—¿Feyna, y en aquestas horas? ¿Qué voléu que tingui que fer á las tres de la nit?

—¿Qué us diré, pobre de mí! ¿Cóm en aquesta casa tot marxa tan cap-girat!... ¿Es á dir que podéu dedicarme un rato?

—¿Per fer qué?

—Voldria tenir una conferencia ab vos.

En Fivaller va posarse á riure, ab perill d' escrotonarse la boca.

—¿Ab mí precisament?

—Sí senyor, ab vos. Estich tan escamat de las declaracions de las personas de carn y ossos, que avuy diuhen una cosa y demá un' altra, y 'l dimars desmenteixen lo que han assegurat el dilluns, que hi cregut que la veritat y la franquesa no més podían trobarse en vos, que tot y sent vehí d' aquesta casa, no figuréu en la majoria ni en la minoria, ni sou amich del secretari, ni hi teniu cap parent empleat, ni esperéu que tal ó qual espedient s' aprobi ó tal ó qual compra 's realisi pera fregarvos las mans de gust.

—¿Ah! En quant á aixó si que puch assegurar-vos....

—Per xó mateix, que conto ab la vostra independencia y ab la vostra bona fé. ¿Estéu per mí, donchs?

Per tota resposta, l' estatua allargá las camas, las deixá penjar fora de la capelleta, s' assentá sobre la pedra que li serveix de base y mirantme fixament va exclamar:

—Ja hi som: tiréu al dret.

No vaig ferm'ho repetir. Ma primera pregunta va ser aquesta:

—¿Qué n' opinéu de la casa gran, avuy?

—Lo mateix que n' he opinat sempre. Que aixó es un camp perdut, y que fins que vingui una escombrada que s' ho emporti tot, comensant pel pal de la bandera y acabant per l' última pedra dels fonaments, no farém net.

—No obstant, sembla que la corporació actual....

—Ja ho dihéu bé; *sembla*. Aquesta corporació es igual que las passadas y, probablement, que las que vindrán. Lo que hi ha que la gent d' avuy s' ha sapigut entendre, y tot s' arregla en familia sense que ningú s' enteri de res....

—¿Cóm está aixó de la compra del *crucero* pel Ajuntament?

—¿Cóm voléu qu' estigui!—va fer l' estatua balancejant el cap:—es una tonteria, digna del qui va proposarla, y no passa d' aquí.

—Aquests días bé s' ha parlat d' alguna conferencia que l' arcalde havia tingut ab un marino, referent á aquest assumpto.

—Prou: de la mateixa que 'n podria tenir alguna ab en Vilaseca sobre l' atach de Nova-York per la guardia municipal. Paraulas, paraulas y res mes que paraulas.

—¿Tan descabellat trobéu el projecte?

—, Vos diréu!... Una ciutat que fins deu la paga

als burots, pot anar á pensar en regalar barcos al Estat?

—Girém full y aném á un' altra cosa. ¿Heu llegit el bando que s' ha dictat sobre la circulació dels tranvías?

—Si que l' he llegit: es el bando de sempre; el bando que tots els arcaldes publican y cap fa cumplir. D' ensá que soch aquí, lo menos n' hi vist dictar trenta de bandos com aquest.

—Ara no obstant sembla que va de veras. Los agents de l' autoritat vigilan continuament, y no será facil burlar las ordres donadas.

—¿Que no? No ho será potser el primer día, y 'l segon y 'l tercer... pero ¿'l quart? ¿Qui s' anirá á recordar del bando, al cap de quatre días?... Ni 'l mateix arcalde que l' ha autorisat ab la seva firma y ab lo seu sello.

—No sé perquè, si hi ha empenyo en mantenirlo, no s' ha de poguer fer respectar!

—No sé perquè ha de ser justament aquesta la vegada en que hi ha d' haver empenyo en mantenirlo!....

—Bueno, no us enfadéu, per xó.... ¿Qué me 'n dihéu d' aquesta sarracina dels Encants? Ja debéu saberho que l' Ajuntament torna á posarlos á la plassa de Sant Sebastiá.

—Y fa molt bé.

—Pero sense tréurels de Sant Antoni.

—Encare fa millor. Es la manera mes decorosa de quedar bé ab l' un sant y ab l' altre.

—Pero ¿no sou de parer que tants encants en una ciutat de la categoria de la nostra....

—¿Qué categorías ni rabes fregits!... La nostra categoria es la del que ja ha arribat á las escurriallas. Barcelona, á punt d' empenyarse hasta la camisa que porta, ha d' acabar per tenir, no dos encants, sino deu, vint, cent; un en cada carrer y en cada plassa. ¿En una població de tronats, qui ha de poguer ferhi negoci mes que 'ls drapayres?

—Es que las botigas se queixan, alegant que 'ls Encants las perjudican ab la seva irresistible competencia.

—Pues ja saben las botigas lo que 'ls toca fer; tancar, donarse de baixa.... y posar parada als Encants.

—¿No 'n teniu cap noticia del futur empréstit municipal?

—Si que 'n tinch. Sé que 'l govern arrufa 'l nas y no para de tirarhi cossas.

—¿Per qué deu ser?

—Segurament per enveja. Deu pensar: ¿Es á dir que aquests de Barcelona enmatllevarian quartos y 'ls trobarían, y á mí que tant temps há que 'n busco, ningú vol deixarme un céntim?

—¿No ho trobeu lleig aixó vos?

—¿Jo?... Lo que trobo lleig es que aquest Ajuntament que 's veu en la dura necessitat de fer un empréstit, sigui 'l mateix Ajuntament que vol aixecar una estatua al senyor Rius y Taulet, qu' es qui 'ns va clavar de nassos en el fanch ahont estém encastats.

—Y que diu que 'l projecte no s' entreté, no. Ja hi ha una pila de fondos recullits. Lo mal es que l' estatua no saben ahont colocarla.

—¿No? Si en efecte l' idea 's realisa, ja la poden posar aquí.

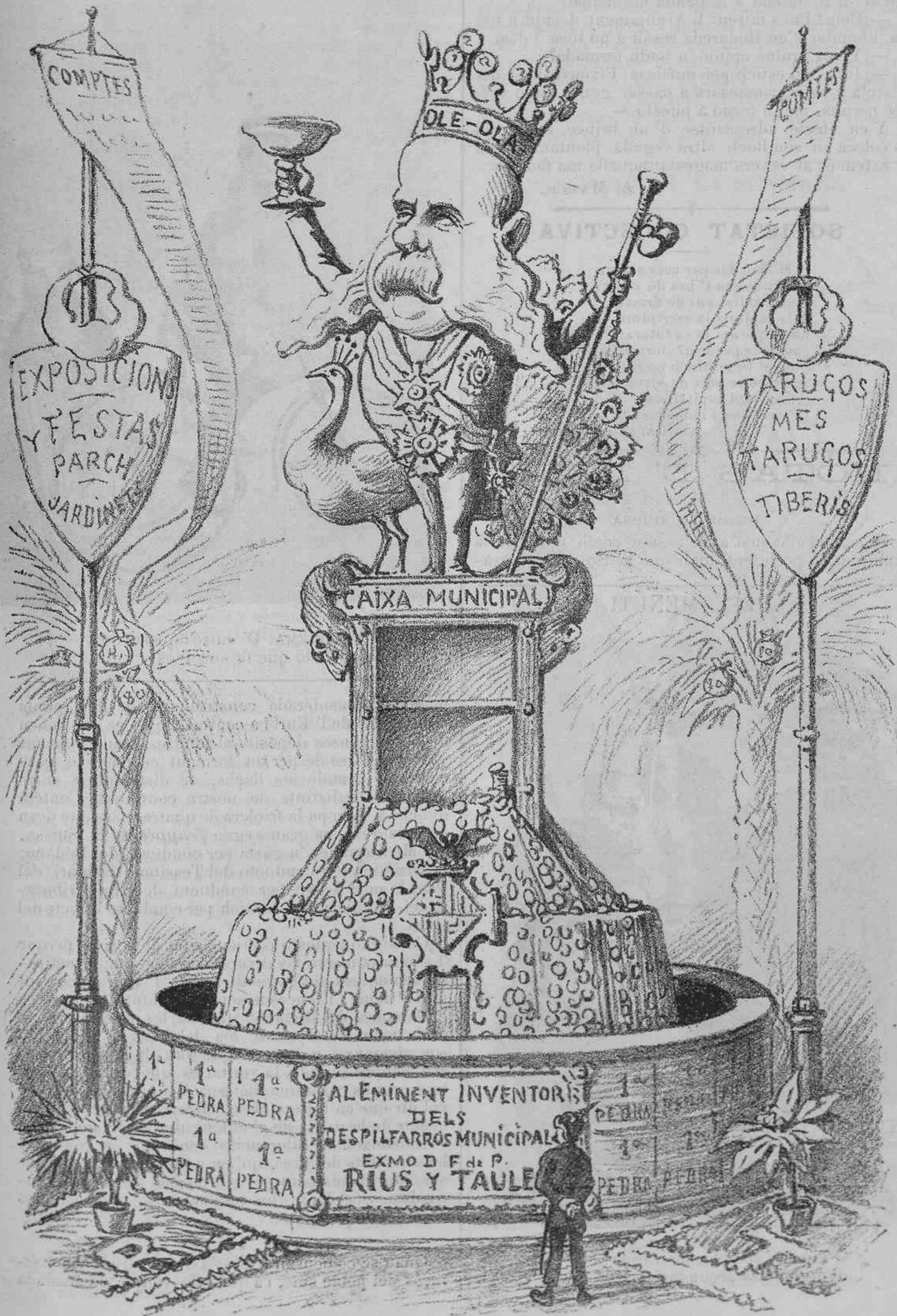
—¿Ahónt?

—En lo lloch que ara ocupo: jo li cedeixo 'l puesto.

—¿Formalment?

—Tal com us ho dich. Si en Rius y Taulet té estatua, presento la dimissió del càrrech de figura decorativa y 'm retiro al magatzém. No 'm vull exposar á que qualsevol foraster, veyentnos colocats á la

LO VOT DE «LA ESQUELLA»
(FORA DE CONCURS)

Projecte de monument al il·lustre marquès de Olerdola.

mateixa altura, pugui pensarse que en Rius era un conceller com jo... ó jo un arcalde com en Rius.

—Una sola pregunta y acabo. ¿Cóm está la qüestió de 'n Rodoreda y la banda municipal?

—¿Cóm? Pues miréu: l' Ajuntament decidit á tocá 'l bombo y en Rodoreda resolt á no tocá 'l dos.

—¿Y vos, quina opinió 'n teniu formada?

—¿Jo?... no estich per músicas. Fixéuvoshi: 'l día clareja y aviat comensará á passar gent. Ab lo vostre permís, me 'n torno á puesto.—

Y en efecte, adressantse d' un brinco, l' estatua 's colocá en son lloch altra vegada, plantant el cos y extenent ab severa magestat aquella má famosa.

A. MARCH.

SOCIETAT COLECTIVA

M' han dat per cosa segura
que prompte t' has de casar;
mes escolta, ans de firmar
dels capituls la escriptura
ab la que ara es ta futura:
¿me vols per soci? ¿formal!
puig si be no tinch un ral.
ma vivó se pert de vista
y sent tú 'l capitalista
io seré 'l soci industrial!

JAPET DE L' ORGA.

NOTAS D' ISTIU

DESDE LA SUISSA

Si siguéis aficionat á fé 'l sabi crech que podria lluhirme no poch fent notar que la Suissa, geográ-

PEIXI-MENUTI

Tipos y semblansas variats
d' autoritats secundarias.

LOCOMOCIÓ FI DE SIGLE

PROBLEMA: D' entre aquests dos,
¿quin es lo que fa més l' os?

ficament considerada constituheix un dels punts culminants de l' Europa central. Aixís es que la neu de sos immensos depòsits al fondres paulatinament y despenyarse de per tot formant espléndidas cascadas y grandiosos llachs, se distribuheix entre quatre mars distints de nostre continent. Contém donchs á Europa la friolera de quatre mars que usan en mes ó menos grau aygua *frappée* de la Suissa. Lo Mediterráneo 'n gasta per conducto del Ródano; l' Adriátich per conducto del Tessino, tributari del Póo; lo mar Negre per conducto del Inn, tributari del Danubi y l' Atlántich per conducto directe del Rhin.

Consigno aquesta particularitat dels rius perque 'l séu curs marca las diversas rasses que constituheixen aquest poble. Se diria que l' aygua corrent fa á l' home. Francesos son los cantóns compresos en la conca del Ródano; italiáns los que 's troban en la conca del Tessino; los del Rhin y 'ls del Inn son alemanys, y per mes que tots plegats son y serán sempre suissos, la veritat es que cada un dels tres grupos parla una llengua distinta, lo qual no vol dir que en tot quant se refereixi á la sort y al benestar de la patria no s' entenguin perfectament.

Existeixen las diferencias, sense que 's coneguín las rivalitats de rassa, qu' en aquest punt, los suissos, afortunadament per ells no son com los espanyols... y perdonin los catalanistas y dispensin los castellanots.

* * *

Quan se comensan á coneixer las diferencias étnicas del poble suís, es quan lo viatjer se traslada

desde Lausana á Friburgo, deixant la conca del Ródano per la del Rhin. Lausana es encare una ciutat francesa que reb directament la influencia de Ginebra en usos, en costúms, en caràcter, en tot. Ciutat francesa y protestant, com ho revela sa hermosa catedral un temps catòlica y avuy consagrada al culte evangélich, neta de sants, de altars, de adornos de tota mena, pero anyoradissa de quan los tenia, á jutjar pel sentiment que desperta sa arquitectura de transició del románich al gòtich, que recorda vagament la de Poblet. Aquella fàbrica imponent es anterior de alguns sigles á la Reforma... pero com que 'ls de Lausana, al igual que 'ls ginebrins van creure que 'l Papa de Roma ho feya molt malament, van cambiar de religió sense mudar de iglesia en lo sentit material de la paraula.

Las antitessis de Lausana es Friburg. La ciutat que banya 'l Sarine, sub-tributari del Rhin, es alemana y catòlica; pero catòlica fins al moll dels ossos. Baix aquest punt de vista sols se m' acut compararla ab Vich. Apesar de sa escassa població té bisbe y seminari y no 's pot passar per cap carrer sense que 's vegin capellans ab las dos llencas de roba ribetejadas de blanch sortintlos del coll á tall de pitet. Aixó sí, no tots usen lo barret d' alas amplas, degeneració de la teula: algún n' he vist que lluhia un elegant sombrero de palla negra, com un paisá qualsevol enemich de la calor.

De iglesias, capellas y santuaris tant á la ciutat com per sos alrededores, no 'n vulguin més. Fins en algunas fonts públicas hi campeja la imatge de algún sant.

Com es natural lo millor edifici de la ciutat es la catedral. ¡Quína torre mes elegant y primorosa la de aquesta iglesia! Plena d' archs, finestrals, dossers y contraforts, forma una massa imponent y al mateix temps ben proporcionada y aèrea. Sota la torre s' obra la portalada principal, plena de imatjes y floróns y en lo tímpano de la porta hi campeja un dels més curiosos relleus que he vist may en cap iglesia. Dividit en dos compartiments ocupa 'l de la dreta la salvació de las ánimas justas y 'l de la esquerra la condemniació de las pecadoras. Moltas figuras s' hi veuhen totas toscas; pero plenas de sentiment y molt ingénuas. L' arcángel Sant Miquel ab un canastró de pesar ánimas dos vegadas mes gros qu' ell; Sant Pere á punt de obrir las portas del paradís ab una clau que li arriba del cap als peus, y una réqua de ánimas totas ab cara de beneytas: fins n' hi ha alguna de geperuda. Al altre costat cambia l' escena: s' hi veu un cap de mónstruo que s' engoleix condemnats, la caldera del Pere Botero curullada d' animetas, mentres un diable petit, una especie de Coll y Rataflutis, aviva 'l foch ab una manxa, y un diable gros ab cap de porch arrastrant una corriolada de condemnats lligats pel coll, entre 'ls quals per major malicia s' hi destacan algún rey y algún bisbe.

La catedral de Friburg que durant lo dfa serveix per las devocions del culte catòlich, á la nit se converteix en sala de concert. Pagant una pesseta d' entrada se pot sentir l' orga que passa com una de las millors del mon y ho es realment per la robustés dels seus sons y 'l número y la varietat de sos registres. Unas quantas rengleras de banchs colocats de cara á l' orga y d' esquena al altar major están á la disposició del auditori que paga la pesseta.

Aixó vol dir que á pesar dels arrelats sentiments catòlics dels friburguesos, com en un altre país que jo sé, també molt catòlich, de las pessetas bé podrian dirne *missas*.

Alemana també es la ciutat de Berna, capital oficial de la Suissa; pero aixís com Friburg es catòlica, Berna es protestant.

No busquen en la ciutat que reuneix la condició de ser la residencia del govern federal y de las Cámaras, ni l' elegancia refinada de Ginebra, ni l' aspecte modern de Zurich. Berna es una població essencialment agrícola, y salvant la part nova construhida á l' altra banda del riu Aar, l' antiga població conserva un caràcter típic essencialment suís. Contrastant ab sos edificis públics suntuosos com lo Palau del govern y algunas escolas, s' hi veuhen las casas particulars, de gust antich, arrencleradas en carrers amples, pero generalment tortuosos, y do-

LA NOTA DE LA SENMANA

—Dilluns van arribar.

—¿Quí?

—'Ls simpátichs vehins de Gibraltar.

tadas totes ellas de porxos que recordan las dels Encants. A cada pas una font pública y en cada font una imatge casi sempre alegre, com un arquer antich, un bebedor de cervesa, un tocador de sach de gemechs... Aixó ja no son los sants de la levítica Friburg. Y l' ós per tot arreu. La capital de Suissa l' ostenta en las sevas armas y 'l reproduheix ab una prodigalitat tal que un hom vacila quan tracta de averiguar si ho fa en serio ó en broma. En un rellotje públich, quan tocan las horas, surten entre altres figuras una serie d' ossos armats de punta en blanch. Davant de la catedral hi ha 'l monument de Rodolfo d' Erlach flanquejat de quatre grans ossos fosos en bronze, y en lo passeig-mirador de la mateixa catedral l' imatge de Bertold de Zoehringer, qu' es un guerrero de moltas campanillas, té per patje un ós que li aguanta 'l casco.

Pero hi ha mes encare. Aixís com lo nostre Ajuntament sosté la colecció zoológica del Parch, entre quals animals se destaca l' Avi, tan estimat del públich, l' Ajuntament de Berna fa la vida á sis ó vuit ossos de gran tamanyo, ficats dintre de una fossa circular situada en un dels extrems de la població. Aquellas bestiassas son la diversió dels vehins y dels forasters. Tot lo día no fan mes que tomar al vol llonguets y pastanagas que venen en unas taulas situadas al peu de la fossa; y si se 'ls fa gruar una mica, ballan y fan tota mena de contorsions grotescas.

No obstant sembla que 'ls agrada també la carn humana, puig en poch temps van devorar un inglés que feu la juguesca de que atravessaria á peu dret la paret divisoria de la fossa, y á un infelís borrarxo que sense saber com va trabucarse per la barana.

Vaig trobarme á Berna un dimars, día de mercat. La població estava animadíssima, plena de pagesos vinguts dels pobles dels alreduors.

En la plassa destinada al bestiar s' hi veyan molts badells á dalt dels mateixos carros que 'ls havían transportat: eran hermosíssims; y per terra sá y enllá amples caixons ab jas de palla, sobre 'l qual dormían los garrinets de color de rosa, cómodament ajeguts, com criaturas en los seus bressols.

Está vist que 'ls suïssos fins en aixó han de mostrar la seva limpiesa esmerada y un amor sens límits als pobres animals.

Un últim detall. En los jardins públics, durant lo mes rigurós del hivern, quan la neu alcanza alguns pams d' alsada, los aucellets troban lo seu menjar en uns caixonets colocats al cim de uns pals que sobressurten de la neu. Aixís es que 'ls pardals saltironan confiats, casi entre 'ls peus dels transeunts, y fins crech que serían capassos de pendrens las engrunas de pa de las mans.

P. DEL O.

LAS MEVAS NITS

Estich aburrit de veras,
lo que 'm passa no te mida,
puig no sossego, ni dormo,
ni passo una nit tranquila.

Aixís que 'l día clareija
m' aixeco ab gran alegria,
pero quan la nit s' atansa,
ja 'm bé febre y pesadilla.

Tinch mandra de despullarme;
pujo al llit ab tremolina;
ab gran pena 'l llum apago;
la fosquetat m' assessina;

puig quan fa just' mitj' horeta
que felís 'm dormiria,
comensa lo meu desfici

y l' angunia 'm martiritza.

Invoco á Deu y al dimoni,
renego de ma desditxa,
'm dispararia un' arma
(si 'm garantis 'l fer figa).
Estich inquiet, esbufego,
'm revolco, 'm bé saliva,
y al ayre, irat reparteixo,
castanyas, bolets y pinyas.

La calor quasi m' ofega,
la picor 'm mortifica,
la suhor ab mí s' esbrava
y 'm torno com un' anguila.

M' estiro, m' arronso, m' giro,
lo llansol se m' embolica,
'm tombo un' altre vegada
y m' esquinso la camisa.

Los ulls 'm fan pampallugas,
lo cervell se 'm torna á micas,
tinch més rabia qu' un torero
quan la fera l' enforquilla.

M' assento al llit, m' mareja
un coro que desafina,
y com qu' aixó no 'm consola
torno á jeure m' desseguida.

No estich bé de panxa en l'
(ayre,
l' esquena donch á las vigas,
mes així no puch estarm' hi
perque 'l clatell 'm perilla.

Y soporto l' amargura,
y la frisansa 'm domina,
y 'm grato coll, nas y cara,
brassos, eos y pantorrillas.

Y despert, desesperantme,
esperant que neixi 'l día,
ab la pell martiritzada
sufreixo mil picardias;

puig per desgracias que fassi
y per ideas que tinga,
contenir puch de cap modo
una plaga tant indigna,

que 'm roba la son preciosa,
que 'l descans m' inutilisa,
que la pau 'm te privada
y m' escursa més la vida.

¿Volen sapiguer la causa?
Donchs... es, sense manganilla,
un regiment de mosquits
que m' han pres per cap d' es-
(quila!

J. ALAMALIV.

UN VESTIT PER TOT ANAR

ANITA.—Juanito?

JUANITO.—Que...

A.—Preparat á rebre un disgust.

J.—Esperat (*respira*) ja estich; digas.

A.—M' haig de comprar un vestit de precis.

J.—(*Ab ironia*) ¿Y 'l que t' acabas de fer?

A.—(*Enfadada*) ¿No veus que es l' únich que tinch y es com si no 'n tingues cap.

J.—¡Ah! no ho sabia...

A.—¡Qué 's pensaria la gent si 'm veyá sempre ab lo mateix vestit: suposo que no vols que fassi un paper ridícul y sembli qu' estém arruinats...

J.—¿Y 'l traje blau-mari?

A.—¿Qué te 'n burlas?... Fa al menos dos mesos que 'l tinch... ¡oh y si 'l vegessis, fá fastich de mirar.

A LA FRESCA

—¿Las onze? 'M llevo mes demati aquí que á Barcelona.

A punt d' anar á la font.

—Jo las ayguas las prenhc aixís.

¡Aixó de que una no pugui anar completament á la fresca!...

CROQUIS D' ISTIU

La camarera del hotel.

—¡Quina alegria!... 'L meu marit no vé....

¡Si 'ls homes fossin tan dócils com els aucells!...

Me sembla que s' acabará la temporada y encare no hauré pescat promés.

J.—¿Y aquell altre gris perla?
A.—Pero, fill meu, se t' ha aygualit 'l cervell ¿no veus que estém á entrada de hivern?

J.—(Inexorable.) ¿Y 'l vestit de sati?

A.—¿Per anar á fer compras?... Vaja, tu te 'n burlas. Encare com no vols que 'm posi escotada per ana' á plassa ab la minyona. Y en fi noy acabém: ¿vols dirme que tinch deu vestits? Es vritat, pero mira 'n necessito un mes, porque no n' hi ha cap per sortir.

J.—¡Pobreta!...

A.—Bueno, búrlate'n. Com aixó á tú t' es igual.... encare qu' anés núa pels carrers....

J.—Creume, filla, hi hauria molta gent que no se 'n queixaria.

A.—(Plorosa.) Sí, vina'm ara ab indecencias. Lo qu' es tú, tindrás molt talent; pero cor.... (s' aixuga una llàgrima.

J.—(Enternit.)—Mira Anita, sigas considerada.... ¿Qué no ho comprens que la situació no es apropósit?... Las Cubas baixan, los negocis....

A.—(Interrompentlo.) ¡Pero no sembla sino que 's tracti d' un vestit que t' haji d' arruinar. No 't dich qu' es per tot anar?

J.—(Resignat.) ¿Quánt costará?

A.—Será de lo mes barato.

J.—¿Quánt costará?...

A.—Mira.... tot plegat (pensativa) 40 pessetas 8 metros á 5 pessetas, conta....

J.—(Respirant.) ¿Per qué no ho deyas que 's tractava de vuit duros.

A.—Pensa que después hi han las hetxuras.

J.—¿Quánt poden costar?

A.—Qué sé jo.... pero vaja buscaré una modista barateta y después 'l traje ben senzillet oy?

J.—Bueno, feste'l y enviam la factura al despaig.

A.—(Abrassantlo.) ¡Qu' ets bon xicot!...

(La conversa continúa tan baixa, tan baixa que no 'n sento res.)

(Vuit dies después. En lo despaig de Juanito.)—Un dependent de la modista.—¿Don Juan?...

Juanito.—¡Ah! 'l compte de la modista: espérat: (Uegint)

D. ^a Anita N. N.	
8 metros roba per un vestit á 5 ptas.....	Ptas. 40
Blondas per guarnir coll y petxera.....	50
Pasamaneria.....	40
Llassos de seda per la cintura.....	25
Cordó per la falda.....	10
Forros de seda id.....	30
Botóns.....	15
Ballenas, yute, gafets, trensillas, etc.....	25
Modista (hetxuras).....	50
Total Ptas.....	285

Juanito.—¡Recristina.... (Tableau.) BENJAMIN.

LLIBRES

CIENCIA Y RELIGIÓN, per MALVERT.—Obra traduhida del francés al castellá é ilustrada ab 85 grabats intercalats en el text,

En un tomo de 164 páginas, ple de nutrida lectura, y en istil claríssim y transparent, l' autor analisa 'ls orígens de las religións, buscant, y trobant sempre, l' íntima relació dels mitos del paganisme ab molts de las prácticás dels católichs. Las imatjes, l' indumentaria dels sacerdots, los símbols, los actes del culto, tot está inventariat y comparat ab la més honrada escrupulositat histórica, evidenciada ab las numerosas citás que en lo llibre figuran.

L' última part d' ell está consagrada á la Ciencia, la religió de demá, la religió nova, la que ab sa alenada poderosa y sas generosas ideas pot arribar á conseguir la verdadera redenció del home, que totas las religións ens han promés y cap fins ara ens ha donat.

Formant part, com l' anterior llibre, de la colecció del Motin y ab lo títol de *El apostolado de la verdad*, s' ha publicat una serie de folletos económichs de propaganda, que 's denominan:

- La mendicidad y la Iglesia.*
- Máximas inmorales de los Jesuitas.*
- Cartas á Eugenia.*
- Máximas pornográficas de los Jesuitas.*
- O catolicismo y democracia.*

BRISAS DE LLEVANT (narracions de la costa) per LLUIS SUNYER CASADEMUNT.

Es un aplech de quadrets de costums catalanas, escrits ab bastanta soltura y no escás esperit d' observació.

Lo senyor Sunyer posseheix induptablement algunas condicions, que avaloradas pel estudi directe del natural y pels consells de l' experiéncia, li farán produhir—aixís ho esperém—obras superiors á las *Brisas de llevant*.

GUÍA OFICIAL DE CORREOS de la región catalana: AGOSTO. La excelent *Guia* que cada mes dona á llum l' ilustrat Administrador de Correos de Barcelona conté en son últim tomet una infinitats de datos d' interés general, que dispersats aquí y allá difícilment podrian trobarse.

La *Guia Oficial* mereix de debó l' éxit que vé obtenint: es un llibre utilíssim, presentat, además, ab molta elegancia.

HISTORIA NATURAL per Odón de Buen. De la interessant y popular publicació del distinguit catedrático d' aquesta Universitat, n' hem rebut los tractats 10 y 11, perteneixents els dos á la *Geología*.

Lo tractat 10 abraça «la neu y 'l gel y sa influencia en la vida del globo,» y en l' 11 s' estudia la «labor geológica de l' atmósfera, l' aygua líquida y 'ls sers vius.»

Tant l' un com l' altre tractat portan grabats numerosos que fan lo text més comprensible, aixís com varias láminas tiradas apart, alguna d' ellas de molt mérit.

ALTRAS OBRAS REBUDAS:
LO GRA DE MESCH, hermosa comedia en quatre actes y enprosa original de D. Joseph Feliu y Codina, editada per *Lo Teatro Regional* ab lo gust y pulcritut que tant hana creditat sa galeria dramática.

A BARCELONA, *Oda*, per Mossen Jascinto Verdaguer, reimpressa per la biblioteca de «L' Atlántida.»

¡UN PETARDO! saynete original de Joseph Barbany (Pepet del Carril) estrenat ab éxit per la companyia Borrás ara fa tres anys.

UTOPIA.—TENTACIÓN. Novelas, per F. Antich é Izaguirre ab ilustracions de F. Gómez Soler.

A. E. I.

¿Teatros hem dit?
¡Pobres teatros y pobre del que 's vegi obligat á ferne una revista!

No passa res absolutament. Ni son noves las obras que 's posan en los que funcionan, ni ho son ¡ay! las *pláticas* (diguemne *pláticas*) de familia que tenen lloch en los que no funcionan.

Y com d' una taronja, quan ja está ben expremuda, per més que 's fassi no es possible treuren una gota de such, renunciarem á la temeraria empresa de revistar una cosa *irrevistable*, y dirém dels dos teatros que han tornat á reobrirse lo poch que hi ha que dir.

Al *Tivoli* s' ha donat alguna representació de *La Dolores*, obra, segons diuen los anuncis, *monumental y recreativa*, y que dada l' estació que atravessém valdria més que fos *monumental y refrigerante*.

Lo públich, de totes maneres, l' ha rebuda ab molt aplauso y es probable, á jutjar pel éxit obtingut, qu' encara se 'n donguin algunas representacions més.

En lo *Gran-via* debutá 'l dia anunciat la companyia *Giovannini*, d' opereta italiana, que porta l repertori que podríam dir de sempre.

Cin-ko-ka, Il babbeo é l' intrigante... alguna ópera del género gros.... Aixó sí, de gent no 'n vulguin més y d' aplausos, á proporció de la concurrència.

L' ànima de la companyia es lo simpátich *Grossi*, tan volgut y apreciat á Barcelona, ahont ha tornat plé, com sempre, d' *esprit*, de gracia y d' humor.

Y anyadint que per demá s' anuncia al *Jardí espanyol* la primera representació dels *Amantes de Teruel* y esperant que la revista de l' altra senmana tingui mes interés que aquesta, doném per terminada avny la nostra missió, posém punt final y 'ns retirém pel foro.

N. N. N.

LO MODERNISME

SOMNI

¡Séba, més que séba!

PREMI EN LO V CERTAMEN HUMORÍSTICH DE «LA SÉBA»

Una nit de trons y llamps,
nit de vent y pedra seca;
dormint lo somni del *just*,
(per falta de rals y teca),
d' una rima de la platja
adormit sobre un tauló,
me vá sorprendre 'l dols (?) somni
que are vé á continuació:

Me trovaba en un lloch 'hont hi estiuhejan
los Déus que tenen rals, los Déus més richs;
un lloch ahont també 'ls istius hi passan
las Musas ab sos tráfechs y embolichs.

Apolo, 'l Déu *liró*, també allí 's veyá
á passarhi ab sa flávia dos mesets;
y com jo 'l coneixia per molts cromos,
m' hi vareig presentar.... ab calsetets.

La flávia, 'l séu *romanso*, una gran *pell*,
m' mirava de fixo ab picardia;
perqu' era una xicota, dit aquí,
que jo també m' hi feya: la Poesia.

Apolo arrufá 'l nás, vestit al veure'm
d' un modo tant *modern*, tant.... *negligé*;
pero, per cortesia m' vá fer seure
á terra d' aquell *cel*: s' hi estava bé.

Y mirantse la fulana,
tot pensatiu,
vá parlarli á cau d' orella
fent la *xiu-xiu*.

Y aixecant la véu després
fosca, no clara,
Apolo m' vá preguntar
lo que vé ara:

—¿Qui sou vos? ¿D' ahont veniu y ahont aneu?—
—No sé qui só, Senyor, d' hont vinch tampoch
y menos ahont vaig.... y no 'm creuréu;
(vareig respondre).—¿Donchs, (feu ell) diguéu
que vos no sou ningú y no aneu en lloch?—
—Aturéuse, mon Deu; á poch, á poch;
(li vaig dir) pots r Vos no m' entenéu.—
—¿Cóm s' entén (saltá 'l Deu). ¿Es que os penséu

que soch algun Deu ximple? ¡Ay, jo 't retoch!—
—¡Home! (jo).—¿Cóm? (ell).—¡Ay! Deu; dispenséu;
(jo mateix) he pujat en aquest lloch
per' veure ja que Vos tot ho podéu,
si del hort del Parnás me donaréu
per' tirarla al tupí que tinch al foch
una *séba* d' aquellas que guardéu;
puig vull ferla bulli ab un plant que coch
de bon such: que un cop cuyt ja 'n tastaréu;—
Aquí Apolo restá fet un *badoch*
y—'M sembla que os ne falta un bull, heréu,
(me digué, y afegí alsantse):—Esperéu
assentat.—(Y jo):—Donchs, d' aquí no 'm moch.—

Al veure'ns sols
jo y la Poesia,
un fort abrás
als dos unia;
y suspirant
d' amor.... y gana,
varem ballar
l' americana;

y després, entre mimos y dolsuras
felissas nostras ánimas somreyan....
(Per cert que fent bestiesas y posturas,
foll d' amor, hasta 'ls calsetets me queyan.)

A eix transport de foch ardent
seguí 'l diálech següent:

—¿Per qu' ets aquí?—Perqu' he vingut.—
—¿Y bé, qué vols?—Ferme al Deu, meu.—
—¿De mí qué buscas?—L' apoyo teu.—
—Ay, si sospita! Ja haurém rebut:
hem d' aná ab *tiento*.—Ja hi anirém—
—Li fém dú banyas!....—¿D' aixó t' extranyas?—
—Mira que Apolo....—¡Sí, un Deu ab banyas!—
—No fassis cosas.—¡Tot ho farém!!—

Mentres tú, m' aymia,
(vaig afegí)
no 'm siguis traydora,
deixam fé á mí.—

Apolo, fent mal visatje,
torná á entrar, que feya pó,
acompanyat d' un senyó
igual que l' *home salvatje*.

Lo Deu m' hi va presentar
á aquell ser tan.... *primitiu*,
y jo, com aquell qui diu,
no m' hi gosava á acostar.

La impresió no 's pot descriure
que 'm va fer; jo tremolava....
Y la Poesia 'm mirava
no podentse teni 'l riure.

Era 'l Poeta d' ahí;
poeta de la Natura....
Ell al veure ma figura
també 'm va coneixe á mí.

Contemplantme ab cert cinisme,
per encárrech del Deu, feu:
—¿Sabéu qui es aquest, oh Deu?—
—¿Qui? (cridá)—¡Lo *Modernisme*!!

—Sacrilegi! ¿Aquí al Parnás
aquest *tipo*, un *enredón*?—
—*Séba* com ell, en lo mon
de las Llettras no hi es pás!

Ell, ab la seva mania
de reformar lo llenguatge,
ha reduhit ¡malvinatje!
á la mateixa *Poesia*.—

Aquí va armarse un *bullit*
entre la *socia* y Apolo,
clavantli ell á n' ella un *solo*
de surras....—¡Me l' has fregit!
(bramava 'l Deu): ¡Lluny, bandarra!
Y tú (á mí) també mocós!....
¡Car m' ho pagaréu tots dos
l' haverem' xafat la guitarra!—

AL CAMP (per F. GÓMEZ SOLER)

—Lo papà creu que son las ayguas las que 'm fan posar bona... ¡Qué 'n son d'ignocents els papàs!

Lo Parnás s' ompli de sombras,
y ella y jo, lo *Modernisme*,
varem rodolá al abisme
á cossas y á cops d' escombras.

Després d' aquells tremendos esquellots
me vareig despertar tonto, abatut;
quedant desde llavoras convensut
que 'ls modernistas son... uns *seballots*.

PEPET DEL CARRIL.

No cal que diguin, que si al món no hi hagués cansaladers, seria precis inventarlos.

Y no per la cansalada que 'ns venen, sino per la inefable distracció que 'ns proporcionan.

¡Pues no se 'ls ha ocorregut aquests días anar á trobar al governador, reclamant contra la venda del tocino fresch, no sé en quina forma ni de quina classe!

Lo cómich, lo eminentment cómich es el motiu que aquests senyors alegan pera apoyar la séva demanda.

Alló no es de cansalader: es d' apóstol ¡de redemptor!

Escoltin y enternéixinse:

* *

Arriba la comissió al govern civil y demana pél senyor Hinojosa.

—¿Qué se 'ls ofereix?—diu el governador, mirant-se la comitiva ab no fingida sorpresa.

—Nosotros somos cansaladieros y....

—No; ja poden parlar en catalá. Aquí ho enteném tot.

—Pues nosaltres som cansaladers y venim á suplicarli que prohibeixi la venda de porch en forma de....

(Repeteixo que en interioritats de tocino no hi entench res.)

—Bueno—fa 'l governador després d' escoltar la seva arenga:—¿quin interés hi tenen vostès en que jo dicti aquesta prohibició?

—¡Nosaltres!.... Cap. Tot aixó ho dihém en *benefici de la salut pública*.

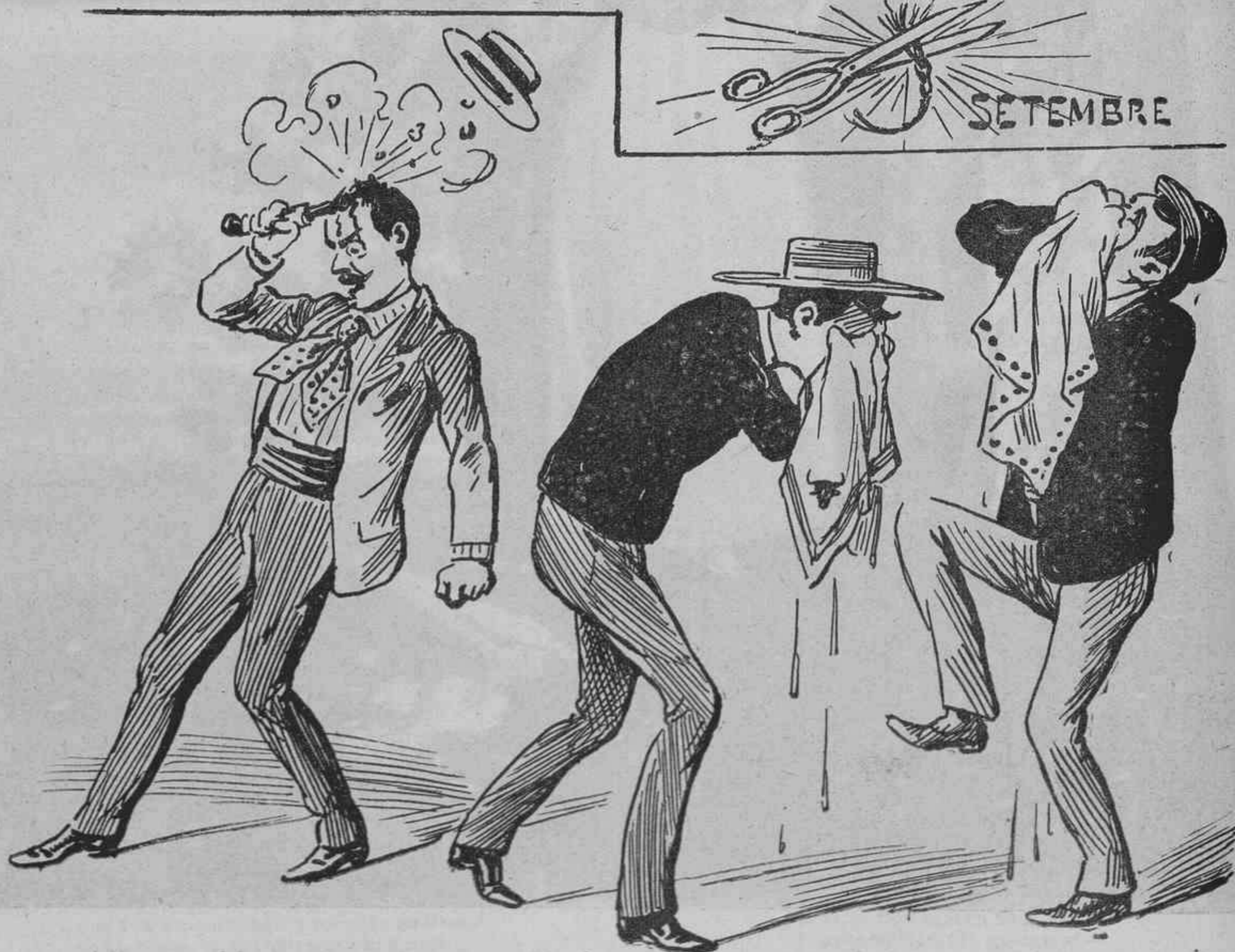
* *

Ignoro si 'l governador al sentirlos va posarse á riure; pero suposo que vostés s' haurán posat á plorar.

Es lo mes colossal que s' ha vist al món....

¡Los cansaladers interessantse per la salut públi-

AL ESCAMPARSE LA NOTICIA

—¡En Guerrita se la talla!
—¡Jo no puch contení 'l plor!....

—¡La vida així es impossible!
—¡Cataplúm!.... Vinga la mort!

CONFLICTE

—Com hi ha mon no las entench aquestas ayguas d' aquí...
 ¿Per vosté fan engreixar?
 Donchs per mí fan enmagrí.

ca! ¡Los cansaladers anant á trobar al governador per que 'l públich no sufreixi perjudici!...
 ¿No hi ha cap autor que d' aixó 'n fassi un' ópera bufa, en deu ó dotze actes?

¡Vaya una manera de tractar als séus amichs *El Noticiero!*

En una *silueta* que publica d' un d' ells, vé á dir en resum:

«Qu' es un concejal que fabrica enaguas, y cria gallinas y galls de *circo*.

»Que ha tingut molts éxits en las lluytas gallísticas y apostant al Frontón péls *blaus*; péls *blaus* precisament!

»Y que la política ell la *utilisa* »

Si 'l *siluetat*, á qui no coneixém, portés lo nom de *Benito* per carambola, cap ocasió mes propia que aquesta per dirli:

—«¡Qué amigos tienes, Benito!...»

Y ara que 'ns trobém *El Noticiero* entre mans.

Parla 'l *diario de la noche* de si convé ó no convé avuy á Espanya comprar barcos de guerra, y ab lo tó dogmátich que sol emplear en aquests assumptos, diu en la primera plana:

«... los buques de guerra modernos no se encuentran en tal abundancia que permitan escoger...»

* *

Pero,

¡Ara vegi lo que son las cosas!

com cantan en *Lo somni de l' Ignoscencia*; després d' haver afirmat aixó en la página primera, en la segona se n' olvida y ab la major frescura, parlant del mateix assumpto, diu:

«De un cañonero de los chicos, que vale 45 mil duros, á un acorazado, que cuesta 30 millones de pesetas, hay donde escoger.»

¿En qué quedém? ¿Se pot escullir ó no?

Telegrafian de Santander:

—«Ahir s' incendiá 'l teatro de la fira. No 's va salvar ni un sol artista: tots quedaren cremats.»

¡Oh!...

Continuá 'l telegrama:

—«Lo teatro era automátich: los artistas eran senzillament figuretas de fusta.»

¡Ah!

A la bahía de Palma s' ha suicidat un home que anava ab traje de bany.

¡Hi ha gent que 's mata ab una *frescura!*...

Si las cosas de *palacio van despacio*, vejin qué haurá de succehir ab un álbun com lo de *Barcelona á la vista*, mes notable, mes rich, mes primorós que tots los *palacios* haguts y per haver.

La circumstancia d' haverse tingut de fabricar lo paper expressament, ha retardat la sortida mes de lo que nosaltres esperavam.

Vejin l' anunci de la penúltima plana, y serveixi aquesta explicació de resposta á las innumerables cartas qu' hem rebut preguntantnos pel estat de *Barcelona á la vista*, lo millor, lo primer, lo mes expléndit dels álbuns que avuy se publican á Europa.

Vejin si saben ahónt es aixó.

Diu un diari:

«Ayer por la tarde, junto al cruce de la Granvía...»

¿Han quedat enterats?

Considerant que la Granvía lo menos ne té tres dotzenas de *cruces*, donar las noticias d' aquesta manera ¿no es *crucificar* al lector?

Descubrimient portentós.

Ara s' ha averiguat que hi ha tinents d' arcalde y regidors que utilizan pel seu servey particular als empleats del Ajuntament...

¡Vaya unas novedats!...

Seguint per aquest camí, lo millor día 's descobrirá que en Rius y Taulet duya patillas y qu' en Fontrodona anava ab las calsas curtas.

En los baixos de casa la Ciutat hi han quedat exposadas las llistas electorals.

Lo que comuniquém, per lo que puga interessarlos, als municipals, burots, escura-clavegueras y demás individuos que solen ocuparse d' aquestas cosas.

¡Infelissos!

La confecció dels nous trajes dels *guras* de Gracia ha sigut adjudicada al insigne sastre Beleta.

¡Ara sí que 'ls municipals de la vehina vila estarán de debó *graciosos!*

Vestits per en Beleta, ¡calculin!

A 7,006, segons datos publicats, ascendeix el número de tripulants de la esquadra inglesa que aquests días ha tingut l' amabilitat de fernos una visita.

¡Mes de set mil *inglesos!*

Sería curiós sapiguer si l' Ajuntament de Barcelona 'n té gayres mes.

¿Plou?

La carretera del Morrot queda interceptada.

¿Se fan traballs en la pedrera?

La carretera del Morrot queda interceptada.

DE LA PLASSA DE LA PAU A LA BARCELONETA

—Veus'aquí una cosa que may l' havia vista... ¡Una ballena que va á banyarse!

BARCELONA Y EL REGALO DEL BARCO

—Hi passat balans dels fondos y encare qu' es de mal tó, del modo com tinch la caixa no puch donar més que aixó.

¿Hi acut á examinarla una comissió civil?

La carretera del Morrot queda interceptada.

¿Hi va una comissió militar?

La carretera del Morrot queda interceptada.

En ff, que succeheixi lo que succeheixi, per la carretera del Morrot no s' hi pot passar may.

Al meu entendre, aquest tinglado no té mes que aun solució:

Que 'ls vehins de can Tunis comprin un vapor per subscripció pública y se serveixin únicament de la via marítima, deixant la carretera abandonada als amos de las pedreras, á las comissions que l' han inspeccionada y á las autoritats que temps há se 'ls están rifant.

Terrible noticia:

«S' assegura que per tot el mes de Setembre l' espasa *Guerrita* s' tallará la qua.

¡Jesús, María, Joseph!.... ¡Espanya está de dol! ¡Tallar-se la qua lo millor, l' únich torero que avuy tením!....

Rectificació:

«Es falsa la noticia de que en *Guerrita* pensi tallarse la qua pel Setembre....

¡Ay! ¡Quín pes ens hem tret de sobre!

¡Respirém!

MONEDA

DE LA HISTORIA

Un eco teatral italiá.

Era al any 45, y en lo teatro de Siena havia de estrenarse un' obra de Gigi Alberti, titulada: *Lo comte y l' hostaler*. Lo teatro estava plé, y entre molts dels concurrents hi pre-

dominaven tendències de mala voluntat contra l'autor.

Pero volgué la casualitat que 's posés malalt un còmich, y en la impossibilitat de suspendre la funció, se representá la *Malvina* de Scribe, anunciant-se per medi de un avis manuscrit fixat en los corredors, del qual molt poch concurrents se 'n enteraren.

Comensá la representació y Alberti ocupá una butaca molt visible. Los séus enemichs vinga xiular, y ell cop de aplaudir desafortadament.

Los reventadors comensaren á increparlo, y ell ab molta serenitat els desafiá á sortir als corredors, ahont ensenyantlos l' avis els digué:

—Me sembla que be tinch dret de aplaudir al gran Scribe.

Inútil es dir que 'ls enemichs de Alberti 's quedaren ab un pam de nas.

Bernardí de Mendoza en sos eloqüents *Comentarios de las guerras de los Patssos baixos* conta que en certa ocasió en que 'l Duch de Alba 's negava á lliurar batalla, per tenir menos forsa que l'enemich, lo compte de Chevreau va picarse, manifestant ab tota claretat lo séu disgust.

A lo qual va respondre 'l Duch:

—No 'm pesa de veure la demostració que feu, perque á vos, cóm á capitá 'us toca lluytar; pero á mí com á general hem toca véncer.

La mare de Napoleón I recordant los días d' escassés y hasta de miseria que havia passat pera donar educació als séus fills, conservava 'ls hàbits de economia fins en l' época del mes gran esplendor del imperi.

Lo día 2 de janer del any 9 Napoleón li féu preguntar per una de sas germanas quant havia gastat en regalos d' entrada d' any.

—Cosa de uns 3,000 franchs contestá l' anciana.

—Pero ¿no 'us ne va enviar l' emperador 30,000 perque 'ls invertissen en tal objecte.

—Sí; pero 'ls 27,000 hi pensat guardarlos.

—Pero y per qué?

—Perque algún día tal vegada 'm veuré en la necessitat de mantenir á tots los reys y á totas las reinas que s' han improvisat de la meva familia.

Lo general Dumeuil havia perdut una cama en la campanya contra Russia.

Al any 14 tenia al séu càrrech la defensa del fort de Vicennes precisament contra 'ls mateixos russos, y quan aquests li intimaren la rendició, respongué:

—Unicament vos entregaré 'l fort quan vosaltres me tornéu la cama.

Diálech esperitista:

—Es l' esperit del meu estimat espós qui está present?

—Sí—respón una veu.

—Pepet méu, digas, ¿ets felis?

—Molt.

—Mes que quan estavas al meu costat?

—Molt mes.

—Donchs ahónt ets ara?
—Al últim recó del quint infern!

Un sombreroer troba al mitj de la Rambla á un parroquiá que no 's recorda may de pagarli 'l compte, y que intenta passar de llarch, sense ni menos tornarli 'l saludo.

—Escolti—li diu lo sombreroer ab cortesia—¿podría saber per quin motiu quan jo 'l saludo no s' ha de treure 'l meu sombrero?

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Be-ca-da.
2.ª MUDANSA.—Massa—Mesa—Missa—Mossa—Mussa.

BANDO CONTRA TRANVIAS Y JARDINERAS

—Lo que yo siempre he creído...
¡Lástima de tant treball!
Per ara el bando ha salido un poquito... cap-per-vall,

- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Alfonso.*
 4.ª TERS DE SÍLABAS.— COR DO BA
 DO RIN DA
 BA DA JOZ
 5.ª CONVERSA.—*Hortensia.*
 6.ª GEROGLIFICH.—*Altafulla.*

XARADA

DIALECHS DE TEMPORADA

EN LA RAMBLA

Com corra, senyor Fulano
 ¿Ahont va tant determinat?
 —D' aquest modo no puch viure
 y corro á tirarme al mar.
 —¿Que no sab que suicidarse
 estant *hu-invers*, no es humá?
 —¿Qui li parla de tal cosa?
 ¡La caló 'm fa pendre un bany!

EN EL TRANVÍA

—No hi caben tantas personas.
 —Fassim puesto, si es servit.
 —Sembla aixó un *invers-prima*
tercera.
 —Ja ho pot ben dir.
 —¡Pari, cotxero!
 —No paro
 per ningú.
 —¡Desvergonyit!
 —Vosté ocupa dos assientos,
 sembla una bomba.
 —¿Quién diu
 una bomba?
 —Jo.
 —Pues, siga
 al cuartelillo *cuan mí*.

EN LA PLATJA

—¿Que no nada *Quart-hu-inversa*?
 No puch pas ferho aquest any,
 puig si m' *prima-dos darrera*
 per tot lo cos sento mal.
 —Y li vé?
 —Tot d' un cansanci.
 Vetaquí que l' any passat
 jo nadaba ab 'l meu home
 y ab un que me 'n va ensenyá
 de nadar... sab? Molt endintre
 vam anar los dos, nadant,
 fins que vam perdre de vista
 al marit que 's va quedar
 voltant la *Junta de Damas*.
 Vosté deu saber que allá
 hi ha dos homes que vigilan
 per si algú volgués alzar
 las estoras, doncas porta
 un dels homes, un pal llarch
 d' hont s' hi veu penjá una banya
 que la deixa caure al cap
 de tots els *mosquits* que voltan
 las donas d' aquell *tancat*;
 y es per ells aixó un *dos-quart*
 que 'ls deixa bastant... burlats.
 Y el meu marit, com li deya,
 buscantme á mí, va mirar
 per la estora y ¡pum! li tira
 la banya ua dels vigilants,
 y ara está que á totes horas
 creu que du la banya al cap.

GEROGLIFICH ILUSTRAT

(En lo próxim número la solució.)

—¿Y d' aixó li vé el cansanci?
 —No; el cansanci me 'l va dar
 l' altre que m' acompanyava
 ¡tant endintre 'm va ficar!

EN LO «TOTAL»

Noy, m' has dat un tapa-rabos
 que á dintre n' hi caben dos.
 —Ara es moda: veurá, fixis
 ab las calsas dels senyors.
 —¡Hola, Pep! ¿La caló 't porta
 per 'quests barris?
 —¿La caló?
 No senyó, me hi dú el tranvía.
 —¿Per qué no 't banyas?

—Tinch pó.

Per ara jo no 'm *dos-quarta*
 al mar, sols prenh *impresions*
 veyent com altres s' hi fican,
 aixís m' ho va dí el Doctor:
 —«Aquest any vosté ha de pendre
impresions de banys, tant sols.»—

SALVADOR BONAVÍA.

ENDAVINALLA

Digas lector: ¿t' has fixat
 en los pobles catalans?
 N' hi ha un (*casualitat!*)
 que igualment es nomenat
 pel detrás com pe'l davant;
 veyas donch si l' has trobat.

TRENCA-CLOSCAS

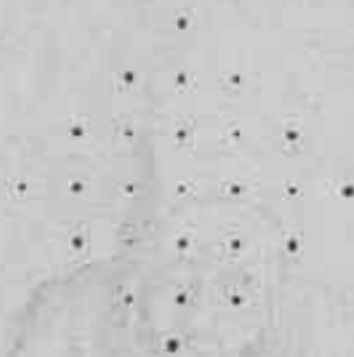
TANA MIR

MOLÁ

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo
 titul de un drama catalá.

CINTET BRUN.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Sego-
 na: carrer de Barcelona.—Tercera: isla.—Quarta: nom de
 dona.—Quinta: animal fréstech (femella).—Sexta: nom de
 dona.—Séptima: consonant.

A. PRATS

GEROGLIFICH

FUSTER... LA MISSA

NOY DE SANS.—(Cuba.)

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor, Asalto 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

ANUNCIIS

Acaba de publicarse

NUEVO REGLAMENTO

PARA LA

IMPOSICIÓN, ADMINISTRACIÓN Y COBRANZA

DE LA

**CONTRIBUCIÓN INDUSTRIAL
Y DE COMERCIO**

APROBADO POR REAL DECRETO DE 28 DE MAYO
DE 1896.

Precio Ptas. 1'50.

CUENTOS

Y

**CHASCARRILLOS
ANDALUCES**

Tomados de BOCA DEL VULGO

Precio: Ptas. 3.

V. Blasco Ibañez

**EN EL PAÍS
DEL ARTE**

(TRES MESES EN ITALIA)

Un tomo 8.º de 287 páginas

Ptas. 1

El tocador moderno y la droguería en la mano

RAMILLETE DE 300 RECETAS APROBADAS
por JOSÉ MONTANER GRIVÉ

PERFUMISTA-DROGUISTA.

Un tomo 8.º Ptas. 4.

«La Esquella **30** de la Torratxa»

30

céntimos

¡Regalo incomprensible! ¡Maravilla fotográfica!

En el número próximo fijaremos el día de la salida de

BARCELONA Á LA VISTA

magnífico album conteniendo **16** fotografías inéditas

de monumentos y lugares pintorescos de nuestra capital.

30

céntimos

Todos los elementos que constituyen

EL GRAN ALBUM

BARCELONA A LA VISTA

30

céntimos

son españoles. Las fotografías se deben á FERNANDO RUS; el grabado, á P. BONET; el papel mate-glaseado, es de la fábrica LA VIZCAINA. ¡Todo hecho expresamente! ¡Nada extranjero!

!!! **30 céntimos!!!**

Fuera de Barcelona, por razón de portes y embalaje, **35 céntimos.**

Pronto saldrá.

30

céntimos

!!! **30 céntimos!!!**

Debiendo servir las demandas por riguroso turno, rogamos á nuestros corresponsales que no hayan hecho el pedido lo hagan á la mayor brevedad.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixa.

A LA MASIA

—Menjéu, petits, menjéu; que aviat pujarán els amos, y... molt será qu' ells no se us menjin á vosaltres....